

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 248/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť F. K., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. S. J., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tost 2/2013 a jeho uznesením z 24. januára 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. apríla 2013 doručená sťažnosť F. K., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného

porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tost 2/2013 a jeho uznesením z 24. januára 2013.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že 27. decembra 2012 bola Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) doručená jeho žiadosť o prepustenie z väzby, ku ktorej bol priložený aj jeho písomný sľub. O žiadosti sťažovateľa rozhodol špecializovaný trestný súd uznesením sp. zn. PK-1 T 26/2011 z 8. januára 2013 tak, že ju zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Tost 2/2013 z 24. januára 2013 zamietol.

Sťažovateľ vyslovil názor, že najvyšší súd v namietanom rozhodnutí konštatoval, že dôvody väzby ňho trvajú, a v ďalšej časti odôvodnenia len prebral názory súdu prvého stupňa. Podľa tvrdenia sťažovateľa ani špecializovaný trestný súd, ani najvyšší súd svoje rozhodnutia neopreli o konkrétne skutočnosti a neprihliadli na to, že z dokazovania jednoznačne nevyplývalo, že by sa dopustil protiprávnej činnosti, ktorá je mu kladená za vinu. Sťažovateľ je toho názoru, že žiaden z dôvodov väzby ňho nie je daný.

Pokiaľ ide o dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, sťažovateľ uviedol, že tento nemôže byť daný, pretože trestnému stíhaniu sa nevyhýbal, práve naopak, spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní a dostavil sa na každý úkon, na ktorý bol predvolaný. Podľa názoru sťažovateľa ňho nie je daný ani dôvod kolúzne väzby, keďže väčšina svedkov už bola vypočutá, a preto nemôže byť daná obava, že by ich mohol ovplyvňovať. Sťažovateľ súčasne dodal, že ani „kolúzne“ aktivity obhajcu spoluobžalovaného sa ho nijako netýkajú. Okrem toho sťažovateľ vyslovil názor, že ani dôvod preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ňho nie je daný, keďže skutky, ktoré sú mu kladené za vinu, sú skutkami dokonanými.

Sťažovateľ vyjadril podozrenie, že najvyššiemu súdu nebol predložený kompletný spisový materiál, čo podľa neho vyplýva z predkladacej správy. Vo vzťahu k uvedenému dodal, že iba rozhodnutie, ktoré vychádza z kompletného spisu, je spravodlivým rozhodnutím. Za takéto však nepovažoval namietané uznesenie najvyššieho súdu. Sťažovateľ argumentoval aj tým, že až 20. februára 2012 sa obhajobe podarilo získať dôkaz o tom, že svedok, na ktorého výpovedi bola postavená obžaloba, bol skorším rozhodnutím uznaný za vinného zo spáchania trestného činu krivej výpovede. V tejto súvislosti vyslovil názor, že je dôvodný predpoklad, že najvyšší súd sa vzhľadom na nekompletnosť spisového materiálu o tejto skutočnosti ani nedozvedel.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„Postupom Najvyššieho súdu SR, Župné námestie 13, 814 90 Bratislava, v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tost 2/2013 došlo k porušeniu práv sťažovateľa nebyť stíhaný alebo pozbavený slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon a práva vziať do väzby iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu podľa článku 17 ods. 2, 5 Ústavy SR, práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa článku 47 ods. 3 Ústavy SR, práva na slobodu a bezpečnosť v zmysle čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a ods. 4 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6 Tost 2/2013 zo dňa 24. 01. 2013 a uznesenie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, sp. zn.: PK 1 T/26/2011 zo dňa 08. 01. 2013 sa zrušujú a vec sa vracia Špecializovanému trestnému súdu na ďalšie konanie.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 331,15 EUR s DPH ktorá je splatná do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. S. J.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď

pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 80/2010).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v petite sťažnosti výslovne uviedol, že namieta postup najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tost 2/2013. V ďalšej časti petitu žiadal zrušiť uznesenie najvyššieho súdu z 24. januára 2013 prijaté v rámci namietaného konania. Okrem toho žiadal zrušiť aj prvostupňové uznesenie špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-1 T 26/2011 z 8. januára 2013 bez toho, aby tento súd v petite sťažnosti označil za porušovateľa jeho práv. Vzhľadom na to, že ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania, ako aj s prihliadnutím na čl. 127 ods. 2 ústavy, podľa ktorého ústavný súd môže zrušiť napadnuté rozhodnutie, ak vysloví, že ním došlo k porušeniu práv, sa ústavný súd zaoberal len námietkou o porušení práv postupom a uznesením najvyššieho súdu, keďže sťažovateľ uznesenie a postup špecializovaného trestného súdu v petite sťažnosti explicitne nenamietal.

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa týkajúce sa porušenia jeho základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením najvyššieho súdu, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby, ústavný súd ich už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že rešpektuje prax Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), podľa ktorej osobnú slobodu chráni v zásade čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok *De Wilde et al v. Belgicko* z 18. júna 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71, § 72, § 73, § 75, § 76, § 77 atď.), respektíve čl. 17 ústavy, pretože predstavujú prísnejšiu a špeciálnu úpravu dodržania zásad spravodlivého procesu u osoby pozbavenej

osobnej slobody, než aký má na mysli čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ustanovenia čl. 5 dohovoru a čl. 17 ústavy zahŕňajú hmotné a tiež procesné atribúty práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe sú aplikovateľné tieto špeciálne ustanovenia o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 6 ods. 1 dohovoru o práve na spravodlivé súdne konanie či ustanovenie čl. 47 ods. 3 ústavy garantujúce základné právo na rovnosť účastníkov v konaní (obdobne napr. III. ÚS 155/09, III. ÚS 287/2010).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že ďalej sa venoval už len preskúmaniu postupu a rozhodnutia najvyššieho súdu z hľadiska dodržania záruk zakotvených v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 dohovoru.

Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ namietal porušenie uvedených práv rozhodnutím najvyššieho súdu jednak z dôvodu, že toto rozhodnutie považoval za rozhodnutie neobsahujúce konkrétne dôvody na ďalšie trvanie väzby, a tým aj za nedostatočne odôvodnené, a zároveň namietal, že najvyšší súd nemohol rozhodnúť spravodlivo, pretože podľa jeho názoru nemal k dispozícii kompletný spisový materiál.

V súvislosti s námietkami sťažovateľa ústavný súd zistil, že o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu z 20. decembra 2012 a o jeho písomnom sľube rozhodol špecializovaný trestný súd uznesením č. k. PK-1 T 26/2011-9959 z 8. januára 2013 tak, že ju zamietol a zároveň neprijal jeho písomný sľub.

V žiadosti o prepustenie z väzby sťažovateľ argumentoval tým, že ňho nie sú dané dôvody väzby, pričom v tejto súvislosti poukázal na judikatúru ESĽP a dodal, že na Slovensku má zázemie a rodinu a že nie je daný dôvod útekovej väzby. Súčasne uviedol, že ani dôvod kolúznej väzby ňho nie je opodstatnený, keďže všetci svedkovia a poškodení už boli v danej veci vypočutí. Sťažovateľ predstavil aj svoj argument proti dôvodom preventívnej väzby, pričom v tejto súvislosti uviedol, že za vinu sú mu kladené dokonané skutky a že v inej trestnej veci bol v roku 2011 právoplatne oslobodený spod obžaloby. K žiadosti sťažovateľ pripojil písomný sľub.

Špecializovaný trestný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že väzba u sťažovateľa začala plynúť 16. februára 2010 a že v priebehu trestného konania bola jej materiálna stránka skúmaná súdom prvého stupňa, ale aj viacerými senátmi druhostupňového súdu, pričom výsledky vykonaného dokazovania podozrenie zo spáchania trestnej činnosti u sťažovateľa nevyvrátili. Súd prvého stupňa ďalej poukázal na to, že zákonom ustanovená dĺžka trvania väzby nebola u sťažovateľa prekročená a že samotná skutočnosť, že väzba trvá už 35 mesiacov, nemôže byť dôvodom na vyslovenie záveru o tom, že dôvody väzby pominuli. Dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku tento súd odôvodnil výškou trestu, ktorý sťažovateľovi hrozí, existenciou zločineckej skupiny, ktorej súčasťou bol sťažovateľ a v ktorej mali jej členovia vopred dohodnuté pravidlá, ako postupovať pri zadržaní a pri trestnom stíhaní, a okrem toho špecializovaný trestný súd poukázal aj na správanie spoluobžalovaného, ktorý sa aj napriek medzinárodnému zatýkaciemu rozkazu úspešne vyhýba trestnému stíhaniu. Vo vzťahu k dôvodom väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku tento súd uviedol, že aj keď boli vypočutí všetci svedkovia a poškodení, v zmysle uznesenia najvyššieho súdu, ktorým bola vec vrátená súdu prvého stupňa na nové prerokovanie a rozhodnutie, je potrebné doplniť dokazovanie. Špecializovaný trestný súd ďalej argumentoval aj spôsobom spáchania trestnej činnosti a aktivitami obhajcu spoluobžalovaného. Pokiaľ ide o dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, vo vzťahu k uvedenému prvostupňový súd dodal, že protiprávne konanie sťažovateľa možno označiť ako jeho životný štýl, v rámci ktorého si zadovažoval finančné prostriedky. K tomu špecializovaný trestný súd uviedol, že v priebehu väzby nemohli k týmto dôvodom preventívnej väzby pristúpiť ďalšie dôvody, pretože práve väzbou je dosahovaný jej účel. Okrem toho súd prvého stupňa odôvodnil aj svoj verdikt týkajúci sa neprijatia písomného sľubu sťažovateľa.

O sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Tost 2/2013 z 24. januára 2013 tak, že ju zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd konštatoval, že rozhodnutie súdu prvého stupňa považuje za správne a plne sa s ním stotožňuje. Najvyšší súd v tejto súvislosti dodal:

„Väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. je v prípade obžalovaného opodstatnený vzhľadom k tomu, že obžalovaný je stíhaný z obzvlášť závažnej úmyselnej

trestnej činnosti, za ktorú mu hrozí citeľný nepodmienečný trest odňatia slobody. Už samotná táto skutočnosť podľa ustálenej súdnej praxe zakladá dôvodnú obavu z možného úteku obžalovaného, z jeho vyhýbaníu sa trestnému stíhaniu, či uloženému trestu odňatia slobody. Túto obavu posilňujú aj zistené skutočnosti, na ktoré bolo poukazované už v predchádzajúcich rozhodnutiach o väzbe aj iných obžalovaných v tejto veci.

Kolúzna väzba je i v danom štádiu konania opodstatnená, a to jednak vzhľadom na skutočnosti bližšie popísané už v predchádzajúcich väzobných rozhodnutiach. Z týchto pritom jednoznačne vyplýva dôvodná obava z kolúzneho správania obžalovaného, pričom je zrejmá aj snaha niektorých obžalovaných pôsobiť na ďalších spoluobžalovaných, aby sa k trestnej činnosti nedoznali. Aj keď je pravdou, že tento väzobný dôvod je postupne zoslabovaný a vykonaním ďalších nevyhnutných dôkazov stratí opodstatnenie.

Aj ostatný väzobný dôvod je u obžalovaného K. aj naďalej daný tým, že v osobe obžalovaného nemalo ísť iba o jednorazové vybočenie z riadneho spôsobu života, ale o páchanie rôznej trestnej činnosti počas dlhšej doby, ktorej bolo zabránené len zásahom polície, pričom obžalovaný ani len neprejavil ľútosť.“

Pri preskúmaní námietok sťažovateľa mal ústavný súd na pamäti, že účelom čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru aj čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy je poskytnutie práva osobám, ktoré boli pozbavené osobnej slobody, spočívajúceho v možnosti súdnej kontroly rozhodnutí a opatrení, na základe ktorých bol zásah do ich osobnej slobody vykonaný. Medzi záruky, ktoré garantujú tieto články, nepochybne patrí aj právo osoby predložiť súdu argumenty a vyjadrenia proti svojmu ponechaniu vo väzbe (napr. III. ÚS 84/06, III. ÚS 291/06), ako aj právo osoby na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (obdobne napr. III. ÚS 374/09).

Ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu spolu s jeho odkazom na skutkové a právne závery súdu prvého stupňa sa javí ako legitímne a dostatočne odôvodnené. Najvyšší súd stotožňujúc sa s argumentáciou špecializovaného trestného súdu veľmi zreteľne predstavil dôvodnosť všetkých aspektov sťažovateľovej

väzby. Úvahy najvyššieho súdu v danom štádiu trestného konania nevyvolávajú pochybnosti o kvalite jeho rozhodovania, ani nenavodzujú dojem, že by najvyšší súd rozhodoval paušálne v rovine abstraktných úvah.

Ústavný súd pripomína, že nemožno stanoviť abstraktné hranice primeranosti či neprimeranosti dĺžky väzby, pretože tie sú vždy podmienené špecifickosťou a konkrétnosťou prípadu. Podstatné je, aby pre zákonné dôvody boli zistené skutkové okolnosti. Skutkové okolnosti uvádzané súdom prvého stupňa, na ktoré sa odvolal aj najvyšší súd, sú podľa názoru ústavného súdu spoľahlivo subsumovateľné pod väzobné dôvody podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku.

V rámci argumentácie o porušení svojich práv sťažovateľ poukázal aj na to, že najvyšší súd sa v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia odvolal na závery súdu prvého stupňa. Ústavný súd však pripomína, že spôsob takejto formulácie odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu považuje z hľadiska jeho preskúmateľnosti za prípustný, pretože sťažovateľovi bol obsah rozhodnutia špecializovaného trestného súdu, s ktorým sa stotožnil najvyšší súd, známy (obdobne napr. III. ÚS 271/07, III. ÚS 122/2012). Navyše, najvyšší súd svoj verdikt odôvodnil nielen s odkazom na prvostupňové rozhodnutie, ale doplnil ho aj vlastnými úvahami.

Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry (Iljiov proti Bulharsku, rozsudok z 26. júla 2001, č. 33977/96, § 86) vyslovil názor, že akýkoľvek systém obligatórnej väzby je sám osebe v rozpore s čl. 5 ods. 3 dohovoru. Vzhľadom na skutkové okolnosti uvádzané najvyšším súdom ústavný súd nezistil, že by najvyšší súd rozhodol v rozpore so zásadným poňatím väzby, ktorým je jej fakultatívnosť.

Sťažovateľ súčasne namietal, že v súvislosti s rozhodovaním o sťažnosti proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby nemal najvyšší súd k dispozícii kompletný spisový materiál, čo podľa jeho názoru vyplýva z prekladacej správy. Vo vzťahu k uvedenému považuje ústavný súd za potrebné dodať, že pri tomto druhu rozhodovania o zákonnosti väzby (na rozdiel od rozhodovania podľa § 72 ods. 4 Trestného poriadku

o vzatí obvineného do väzby a o návrhoch prokurátora, keď je potrebný kompletný spisový materiál; pritom § 72 ods. 5 Trestného poriadku umožňuje v prípadoch zvlášť rozsiahleho spisového materiálu predložiť len príslušnú časť spisu) nie je určujúca kvantita predloženého spisového materiálu, ale relevancia a dostatok informácií, na základe ktorých je možné dôjsť k odôvodneným a nepochybným záverom.

Ústavný súd už konštatoval odôvodnenosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, a preto sa aj argument sťažovateľa o tom, že najvyšší súd sa možno ani neoboznámil s dôkazom o tom, že svedok, na ktorého výpovedi bola podľa názoru sťažovateľa postavená obžaloba, bol v inej trestnej veci odsúdený aj za trestný čin krivej výpovede, javí ako neopodstatnený. Totiž v súvislosti s rozhodovaním o väzbe (čo je proces odlišný od konania vo veci samej) je podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku potrebné, aby tu existovalo dôvodné podozrenie, že skutok spáchal obvinený (v danom prípade sťažovateľ), a nie absolútny a definitívny záver, že ho aj spáchal. Ústavný súd teda v namietanom prípade nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by spochybnili existenciu materiálnej podmienky väzby.

Vychádzajúc z uvedeného, ako aj s poukazom na akceptovateľnosť odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 2/2013 z 24. januára 2013 z hľadiska dodržania záruk podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 dohovoru ústavný súd už na predbežnom prerokovaní sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej nastolenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2013